

efterat det Tidspunkt er kommet, da han ellers kunde hjemsendes. Jeg vil strax sige, at Principet, Tanken heri, anerkjender jeg fuldstændig, og jeg tror ikke, at Nogen kan indvende Noget imod, at den Tid, en Mand ved sin egen Brøde har unddraget sig Uddannelse eller Dvælse, kommer han til at erstatte ved at ligge saa meget længere Tid bagefter. Det er en saa fuldstændig rigtig Tanke, at i Principet kan der vist Intet være at indvende derimod. Men Sagen er, at denne Tanke's Udførelse i Praxis er overmaade vanskelig. Der fremtræder her strax nogen Forskjel mellem det nu foreliggende Forslag og Forslaget, som det var redigeret i 1871. Den Gang hed det nemlig: „Har Nogen under sin Tjenestetid for sin Uddannelses eller Dvælses Skyld henfaldet i Fængsel“, men nu udelades disse Ord „for sin Uddannelses eller Dvælses Skyld“, idet der siges: „Har Nogen under sin Tjenestetid“ overhovedet; altsaa hvad enten det er i Skoletiden eller under anden Tjeneste, skal han ligge saa meget længere i Tjenesten bagefter. Det vil ses, at der her er en betydelig Forskjel; thi medens det i 1871 kun dreiede sig om at erstatte den Tid, Manden kunde savne i sin Uddannelse, skulde dette nu være et almindeligt Tillæg til Straffen og skulde anvendes, hvad enten det er noget af Dvælestiden, der er gaaget tabt, eller ikke. Dernæst lød Forslaget i 1871 paa 10 Dage; det vil sige, at naar en Mand havde været længere end 10 Dage i Fængsel, skulde han være saa meget længere i Tjenesten bagefter, men nu er dette nedsat til 5 Dage. Man har derigjennem søgt et Vederlag for Afstæfelsen af legemlige Straffe, men har ved denne Anvendelse deraf stærket alle Straffebestemmelserne. Jeg tror, at denne Maade at udføre denne Tanke paa ikke egentlig er heldig. For det Første kommer man jo, derved let til at rette Smed for Bager; thi det bliver ikke alene den Straf, der svarer til legemlig Straf, som stærkes, men alle Straffe; enhver Fængselsstraf isølge Straffeloven bliver stærket ved denne Bestemmelse. Men tillige er der en anden Banskfeligthed derved; thi det er jo klart, at gaar man saa langt ned med denne Bestemmelse, at Fængselsstraf, der f. Ex. blot har været i 6 Dage, foranlediger, at Manden skal ligge inde bagefter, saa gaar dette vist videre, end man paa nogen Maade kan anse for rimelig, naar man ser paa Sagen i Praxis. Det er nemlig overmaade smaa Forbrydelser, hvorfor en Mand i den militære Tjeneste kan sættes 6—8 Dage i Fængsel, og at dette strax skulde have den Virkning, at Straffen blev ikke blot fordoblet, men dens Skarphed og Betydning mange Gange fordoblet ved, at Manden skal ligge til Tjeneste bagefter, tror jeg vil i Praxis vise sig uholdbart. Dertil kommer ogsaa, at de Afdelinger, som beholde dette ufrivillige Mandstabs til Tjeneste efter Dvælestiden, efter min Opfattelse vilde være høist uheldig stillede; thi hvad skulde de gjøre med disse Folk? De fleste

Afdelinger have ikke engang egentlige Skoler at sætte dem i, og de ville ofte være i Tvivl om, hvorledes de skulde anvende dem. Dette er imidlertid ingenlunde en principiel Indvending; Tanken kan jeg finde mig i. Derfor Tanken kunde finde sit Udtryk paa en eller anden praktisk Maade, skal jeg være fuldstændig villig til at tiltræde den og medvirke til at gennemføre den; thi i og for sig tror jeg ikke, at Nogen kan have Noget at indvende imod den. Dens Gjennemførelse i Praxis derimod vil vist nok støde paa saa store Banskfeligheder, at den vil være umulig. Jeg skal dog minde om en Maade, hvorpaa det mulig vil kunne ske, og spørge den ærede Krigsminister, om han ikke kan overveie dette. Den ærede Minister veed jo, at vi i Hærløven have Bestemmelser om Straffekompanier, at Hærens Kammer indeholde en overkomplet Kapitan, som kan gjøres til Chef for et Straffekompani. Kunde der nu ikke tilveiebringes et Surrogat ikke alene for de legemlige Straffe, men ogsaa og navnlig for Medsættelsen i de Meniges 2den Klasse og tillige for den smaalige Forøgelse af samtlige Straffe, som § 33 indeholder, derved, at der etableredes et saadant Straffekompani, hvorhen de Folk bleve sendte, der vare dømt dertil af Krigsretten; thi det maa ganske vist søies til, at Hænsættelsen til et saadant Straffekompani ikke maatte kunne ske for smaa Forbrydelser, men kun overfor saadanne Folk, som det viste sig virkelig vanskelig at disciplinere ved Afdelingerne. Jeg tænker mig et saadant Straffekompani egentlig kun anvendt i de samme Tilfælde, hvori der nu anvendes Medsættelse i de Meniges 2den Klasse. Der kan jo siges en Del for og imod denne Tanke. Der kan siges det for den, at ved at udbrage de flette Elementer af den værnepligtige Klasse befrir man de Dvrigte fra at være under den flette Indflydelse, som saadanne Personer kunne have. Man ser ofte, at flette Elementer give hele Tønen an i en Afdeling. Men paa den anden Side stiller man ganske vist de Vedkommende derved strengere og haardere; man affrører dem den Dvirkraft til at naae op, som der for dem, der overhovedet ville søge fremad, er i at omgaas og leve sammen med deres Kammerater. Jeg udtaler mig derfor ingenlunde bestemt for en saadan Tanke, men jeg minder kun om, at den ligger i Hærløven, at det er en Tanke, som Rigsdagen i sin Tid har godkjendt, og jeg ønsker meget at høre den ærede Krigsministers Mening derom; thi jeg er overbevist om, at han vil komme til Erkjendelse af, at Udvidelsen af Bestemmelsen i § 33 i det Omfang, her er foreslaaet, neppe vil kunne lade sig gjøre. — Jeg skal slutte med at udtale det Saab, at det maa lykkes os at gennemføre dette Lovforslag i denne Samling. Jeg tror, at det er paa høie Tid, at det sker, og jeg skal sige, at jeg er overbevist om, at det vil kunne lykkes, naar den Opfattelse af Forslaget og dets Grund-